Q51205

Den bedragne Goßens Wisa.

En wisa jag nu sjunga will, Fast sorgen gör mig tung, Och tiden är bekymmersam, För den, som nu är ung. — Att ta sig fram i werlden här, Bland möda, sorg och mång beswär, Wäl kan gå an för den, som har sin flickas trohet qwar.

2. Men, ack! jag har förlorat den; Mitt hjerta sårabt är. Förtalet hafwer tillställt split Emellan twå wänner, kär, Och kommit dem på spott och spe, Och mången till förargelse; Men den får lön, som sådant gör, Så sannt mig Gud bönhör.

3. Flickornas kärlek, den de bär, Den är ostadelig; Den liknar jag wid en blåsande wind: Hwar timme wri'r den sig. I dag ä' de här, i morgon der, Och alla så hålla de lika kär. Jag, som ett trofast' hjerta bär, Helt wißt nu narrad är.

4. Det bästa utaf allt, jag wet, Som man i werlden gör, Det är, att taga Gud till råds I hwad, man tar sig för. Han wisar mig, så nådelig, Hur jag i werlden skall ställa mig, Att falska menskors tungor, små, Ej mig förföra må.

5. Om någon är, som weta will, Hwem wisan diktat har, Så är det goßen, som bar tro, Men falskhet fick till swar. Han älskade sin flicka ömt; Men hon har sina löften glömt. Hon i en annans famn nu är, Och åter falskt hon swär.

Sjömannens Wisa.

Ja, hören, I goßar, som plöjen Med Neptun på böljan den blå! I weten, att sjömänner dröjen, När landtmän till hwilan få gå. :,: :,:

2. Wi bitti och sent fick arbeta På ett engelskt ostindieskepp. Imanuel mände det heta, När ifrån hamnen det gick. :,: :,:

3. Ifrån Stockholm wi mände utsegla, Den 20:de Maj uti år; Och god wind ej mände oß fela; Förnöjder från staden man går. :,: :,:

4. Snart windarne började susa Och wågorna resa sig opp, Och hafwet förfärligen brusa; Det knarrar i masternas topp. :,: :,:

5. Wi seglade hårdt emot bankar, Att skeppet i stycken månd gå. De unge sjömännerna wankar I hafwet, bland böljorna blå. :,: :,:

6. Kamraternas graf, den blef bäddad, Allt uti det djupaste haf; Men jag på en planka blef räddad: Guds nåd lät mig ej gå i qwaf. :,: :,:

7. Och nu är jag kommen ur faran, Och åter tar hyra igen. Jag aldrig min möda will spara; Till sjös all min åtrå står än. :,: :,:

Örebro,
Swanie Gatta Bokhydderi, 1852.

Hyra mycket wackra och granna rörande

Wisor,

upptecknade, omarbetade och utgifne

af

G. A.

Den första:

Tjenstefliddens Wisa.

Det tyckes mig att sjunga, talt jag en sånge är; etc.

Andra upplagan.

Den andra:

Den bedragne Goßens Wisa.

En wisa jag nu sjunga will, fast sorgen gör mig tung, etc.

Den tredje:

Sjömannens Wisa.

Ja, hören, I goßar, som plöjen Med Neptun på böljan den blå! etc.

Den fjerde:

Den förlorade Sonens Wisa.

Det är en liten Flicka, som nyligen är upptuxen, etc.

Schöldqwistens Wisa.

Det lyster mig att sjunga, fast jag en fånge är, Med munnen och med tungan; det mig en tröst beskär. Mitt hjerta är bedröfwadt; jag suckar ganska tungt, Likt böljan uti hafwet, som sällan warder lugnt.

2. I Qwistbro war jag hemma, der war min boningsort. Hur jag mig uppsört hafwer, det will jag ha kungjort, På det att andra menniskor må akta sig för fall, Och icke följa djefwulen och sina synder, all.

3. Jag glömmer ej den dagen, förrän jag läggs i graf, Då jag från hemmet wandra och mig åt skogen gaf. Jag wandrade bland buskar och bland de wilda djur, Och sökte mig ett gömställe och gjorde mig en bur.

4. Jag förfördelad tyckte mig, och derför utåt drog, Att lura på min förman, som jag sen illa slog. Derför så blef jag tagen och förder i arrest; Domen fick jag förut och straffet sen dernäst.

5. Jag sitter arresterad allt uppå Malmö slott, Allt inom fyra murar; det har jag för mitt brott. Jag sitter inom bommar, ej ut att komma står; Jag får nu här begråta djupt min hämdekänsla swår.

6. Men mest är det som grämer mig, att barnen äro små, Att i en ond och farlig werld, de faderlösa gå. De säga till sin moder: "hwarför ha wi ej far, som andra barn ha fader, som tar dem i förswar?"

7. När modren hör den klagan af barnens spåda röst; Då brister hennes hjerta då remnar hennes bröst; Tå-

Tjensteflickans Wisa.

Jag är en liten Lilja, som nyligen är uppwuren, Som uti bland ogräs der ännu står qwar. Jag är ett litet lamm, I främmande land, Som uti bland ulfwarne får träla mig fram.

2. Ja, lycklig är den ungdom, som slipper till att tjena, utan får wara hos sin fader och sin mor. Jag är ej ibland dem; jag får wäl ta mig fram; Gudláte mig med åran kunna bära mitt namn!

3. Men icke skall jag förja, men icke skall jag klaga; Jag har ju wännen min, som älskar mig så hjertligt ömt. Fast han i andras bröd ock tar sig fram med nöd, Wi swurit ha hwarandra trohet, allt intill wår död.

4. Oß, så will jag likna wid böljorna i hafwet, Som drifwas både hit och dit i främmande land; Men när wi komma fram intill den sista strand, Så hoppas wi få segla in i lifwets sälla land.

5. Menniskorna hafwa så mycket på sin tunga; Jag tycker det är nog att hwar, en har för sig beswär. Jag förjer blott för mig, Han förjer blott för sig, Och sedan, så befalla wi oß Gud så nådelig.

6. Denna lilla wisan, den hafwer jag sjelf diktat Om mig och en yngling, som så fattig är, som jag. Man har ej annat wal, än menniskors förtal; Det är så swårt att ta sig fram i denna sorgedal.

Schöldqwistens Wisa.

Det lyster mig att sjunga, fast jag en fånge är, Med munnen och med tungan; det mig en tröst beskär. Mitt hjerta är bedröfwadt; jag suckar ganska tungt, Likt böljan uti hafwet, som sällan warder lugnt.

2. I Qwistbro war jag hemma, der war min boningsort. Hur jag mig uppsört hafwer, det will jag ha kungjort, På det att andra menniskor må akta sig för fall, Och icke följa djefwulen och sina synder, all.

3. Jag glömmer ej den dagen, förrän jag läggs i graf, Då jag från hemmet wandra och mig åt skogen gaf. Jag wandrade bland buskar och bland de wilda djur, Och sökte mig ett gömställe och gjorde mig en bur.

4. Jag förfördelad tyckte mig, och derför utåt drog, Att lura på min förman, som jag sen illa slog. Derför så blef jag tagen och förder i arrest; Domen fick jag förut och straffet sen dernäst.

5. Jag sitter arresterad allt uppå Malmö slott, Allt inom fyra murar; det har jag för mitt brott. Jag sitter inom bommar, ej ut att komma står; Jag får nu här begråta djupt min hämdekänsla swår.

6. Men mest är det som grämer mig, att barnen äro små, Att i en ond och farlig werld, de faderlösa gå. De säga till sin moder: "hwarför ha wi ej far, som andra barn ha fader, som tar dem i förswar?"

7. När modren hör den klagan af barnens spåda röst; Då brister hennes hjerta då remnar hennes bröst; Tå-

Tjensteflickans Wisa.

Jag är en liten Lilja, som nyligen är uppwuren, Som uti bland ogräs der ännu står qwar. Jag är ett litet lamm, I främmande land, Som uti bland ulfwarne får träla mig fram.

2. Ja, lycklig är den ungdom, som slipper till att tjena, utan får wara hos sin fader och sin mor. Jag är ej ibland dem; jag får wäl ta mig fram; Gudláte mig med åran kunna bära mitt namn!

3. Men icke skall jag förja, men icke skall jag klaga; Jag har ju wännen min, som älskar mig så hjertligt ömt. Fast han i andras bröd ock tar sig fram med nöd, Wi swurit ha hwarandra trohet, allt intill wår död.

4. Oß, så will jag likna wid böljorna i hafwet, Som drifwas både hit och dit i främmande land; Men när wi komma fram intill den sista strand, Så hoppas wi få segla in i lifwets sälla land.

5. Menniskorna hafwa så mycket på sin tunga; Jag tycker det är nog att hwar, en har för sig beswär. Jag förjer blott för mig, Han förjer blott för sig, Och sedan, så befalla wi oß Gud så nådelig.

6. Denna lilla wisan, den hafwer jag sjelf diktat Om mig och en yngling, som så fattig är, som jag. Man har ej annat wal, än menniskors förtal; Det är så swårt att ta sig fram i denna sorgedal.